

βρωμος επίθ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Καπ. (Ἀραβάν.) Κρήτ. Μύκ. Τήν. κ.ά.—ΝΠολίτ. Παροιμ. 3, 317 βρώμους Λέσβ. Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρωμα (ή). Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 36 (1924) 199 καὶ ἐν Ἑπετ. Φιλοσ. Σχολ. Θεσσαλον. 1 (1927) 30.

1) Ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς Θράκ. (Σηλυβρ.)—Ν.Πολίτ. ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. *Εἶναι καὶ ὁ Βρωμος γὰρ τὴν Βρωμα* (κατὰ προσωποποίησιν, ὅτι καὶ ἡ δυσειδὴς καὶ ἀναξία γυνὴ εὐρίσκει καὶ νυμφεύεται τὸν προσήκοντα εἰς αὐτὴν σύζυγον) ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν. β) Μεταφ. ἀνήθικος, βδελυρὸς, κακῆς διαγωγῆς Καπ. (Ἀραβάν.) Κρήτ. Λέσβ. Σάμ.: *Ἀδικο γὰρ σ' εὖρη, βρωμε!* Κρήτ. 2) Νωθρὸς, ὀκνηρὸς Μύκ. Τήν.: *Ὁ δαῖνα εἶναι βρωμος τσαὶ τίποτα δὲν κάνει* Μύκ. || Παροιμ. *Ὁ βρωμος ὁδὸς προκόπη, ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ τὸν παίρνει* αὐτόθ.

Πβ. βρωμερός, βρωμιάρις.

βρωμοσαλιάζω πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρωμα (ή) καὶ τοῦ ρ. σαλιάζω.

1) Ἐκκρίνω σιέλον καὶ ρυπαίνομαι. 2) Μεταφ. λέγω βρωμερούς καὶ σιχαμένους λόγους, αἰσχρολογῶ.

βρωμοσαλιάρης επίθ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 163

Ἐκ τοῦ οὗς. βρωμα (ή) καὶ τοῦ ἐπιθ. σαλιάρης.

1) Ὁ ρυπαινόμενος ἐκ τοῦ ἐκκρινόμενου σιέλου. 2) Μεταφ. αἰσχρολόγος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βρωμόγλωσσος.

βρωμοσαρδέλλα ή, Πελοπν. (Μάν.) βρουμουσαρδέλλα Στερελλ. (Ἀράχ. Δεσφ.)

Ἐκ τῶν οὗς. βρωμα (ή) καὶ σαρδέλλα.

Τὸ φυτὸν πελαργόνιον τὸ ζωνωτὸν (pelargonium zonale) τῆς τάξεως τῶν γερανιωδῶν (geraniaceae).

βρωμοσιχαμένος επίθ. ΔΣάρρ. Εὐριπ. Μήδ. 39.

Ἐκ τῶν οὗς. βρωμα (ή) καὶ τοῦ σιχαμένος μετοχ. τοῦ ρ. σιχαίνομαι.

Ἀθλιος, ἐλβεῖνός: *Βρωμοσιχαμένη ψυχὴ.*

βρωμοσκεπασμα, ἰδ. βρωμο - 2.

βρωμοσκολεῖτο, ἰδ. βρωμο - 2

βρωμοσκυλλιάζω σύνηθ. βρουμουσαλλιάζου βόρ. ἰδιώμ. βρωμοδ-σνλ-λιάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρωμόσκυλλο.

Μένω ἀδρανὴς καὶ ἀεργὸς ἐκ νωθρότητος καὶ ὀκνηρίας ἐνθ' ἄν.: *Δὲν πάει σὲ δουλειά, ὅλο βρωμοσκυλλιάζει* σύνηθ. Συνών. βρωμοσκυλλῶ, κοπροσκυλλιάζω.

βρωμόσκυλλο τό, κοιν. βρωμόσκυλλον Πόντ. (Κερασ.) βρουμόσ'λλον βόρ. ἰδιώμ. βρουμόδ'λλον πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. βρωμόστυλλο Νάξ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὗς. βρωμα (ή) καὶ σκυλλί.

1) Σκύλλος ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς. 2) Νωθρὸς, ὀκνηρὸς σύνηθ. 3) Μεταφ. αἰσchrός, ἀνήθικος ἄνθρωπος, βρωμάνθρωπος. Συνών. βρωμόσκυλλος.

βρωμόσκυλλος ό, Πόντ. (Κερασ.) βρωμόδ-σνλ-λος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὗς. βρωμα (ή) καὶ σκύλλος.

Βρωμόσκυλλο 3, ὁ ἰδ.

βρωμοσκυλλῶ σύνηθ. βρωμοσκυλλάω Κεφαλλ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρωμόσκυλλο.

Βρωμοσκυλλιάζω, ὁ ἰδ.

βρωμόσογο τό, σύνηθ. βρουμόσουγου βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὗς. βρωμα (ή) καὶ σόι.

Γένος ἀνθρώπων εὐτελῶν καὶ φαύλων. Συνών. παλαιόσογο.

βρωμοσόκακο τό, σύνηθ. βρουμουσόκακον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὗς. βρωμα (ή) καὶ σοκάκι.

Στενωπὸς ἀκάθαρτος.

βρωμοσπαρτζά ή, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βρωμόσπαρτο μεταπλασμένον κατὰ τὰ εἰς -ζά ὄν. φυτῶν.

Τὸ φυτὸν κύτισος ὁ Καραμάνικος (cytisus Karamanicus) τῆς τάξεως τῶν ἐλλοβοκάρπων (leguminosae).

βρωμόσπαρτο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὗς. βρωμα (ή) καὶ σπαρτό.

Βρωμοσπαρτζά, ὁ ἰδ.

βρωμόσπιτο τό, σύνηθ. βρουμόσπ'του βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὗς. βρωμα (ή) καὶ σπίτι.

1) Οἰκία ἀκάθαρτος, ρυπαρά. 2) Μεταφ. α) Οἰκογένεια ἀνήθικος, ἐκλελυμένη, διεφθαρμένη. β) Οἶκος ἀνοχῆς, πορνεῖον.

βρωμοσπορά ή πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὗς. βρωμα (ή) καὶ σπορά.

Ἀνθρῶπος εὐτελοῦς καὶ ταπεινῆς καταγωγῆς: Ἀσμ. *Ἡ μάνα μ' ἡ βρωμοσπορά | βγαίνει καὶ μὲ κατηγορεῖ.*

Συνών. βρωμόσπερμα, βρωμόσπορος.

βρωμόσπορος ό, (Ν'Εστ. 17, 43).

Ἐκ τῶν οὗς. βρωμα (ή) καὶ σπόρος.

Βρωμοσπορά, ὁ ἰδ.

βρωμόσταρο τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὗς. βρωμα (ή) καὶ στάρι.

1) Σῖτος σάπιος. 2) Σῖτος ἀκάθαρτος.

βρωμοσταχτοῦ επίθ. θηλ. Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὗς. βρωμα (ή) καὶ στάχτη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦ.

Ἀκάθαρτος, ρυπαρὰ (ὡς ἡ παρὰ τὴν ἐστίαν καθημένη καὶ ρυπαινόμενη ὑπὸ τῆς στάχτης).

βρωμόστομα τό, σύνηθ. βρουμόστουμα πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. βρωμόστομο πολλαχ. βρουμόστουμον Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ά.

Ἐκ τῶν οὗς. βρωμα καὶ στόμα.

Α) Κυριολ. 1) Στόμα ἀποπνέον δυσωδίαν, στόμα δυσῶδες Χίος. 2) Ἀφθώδης νόσος τοῦ στόματος τῶν οἰκιακῶν ζώων, ἐλκώδης στοματίτις Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. (λ. βρωμόστομα): *Ἐβγαλε βρωμόστομο τ' ἄλογο Καλάβρυτ.*

Β) Μεταφ. 1) Στόμα βρωμολόγον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέρχονται λόγοι αἰσχροί, χυδαῖοι καὶ κακοὶ σύνηθ.: *Ἐχει αὐτὸς ἓνα βρωμόστομο ποῦ Θεὸς γὰρ σὲ φυλάει!*

2) Μετων. ἄνθρωπος αἰσχρολόγος, χυδαιολόγος πολλαχ.: *Εἶναι αὐτὸς - αὐτὴ ἓνα βρωμόστομα!*

βρωμοστομιάζω Εὐβ. (Ψαχν.) κ.ά. βρουστομιάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βρωμόστομα.

Πάσχω ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν βρωμόστομα Α 2, ὁ ἰδ.: *Βρωμοστόμασε ἡ γίδα - τὸ πρόβατο κττ.*